

DUMINICA ORTODOXIEI LA PATRIARHIE

Duminica din data de 7/20 martie 2021 a fost prăznuită de Patriarhie ca Duminica Ortodoxiei, biruința Înălțării Sfintelor Icoane, după cum rânduiește Triodul Bisericii, potrivit celui de al șaptelea Sinod Ecumenic (787 d.Hr.) din timpul Împărătesei Teodora și a fiului ei, Mihail, și a Patriarhului Metodie al Constantinopolului.

1. Vecernia

Acest praznic s-a sărbătorit ca „Parrisia”, potrivit tipicului Patriarhiei și a rânduiei *status quo*-ului în Sfânta Biserică a Învierii. Seara s-a săvârșit Vecernia Mare în cadrul căreia s-a citit Ceasul al nouălea în Biserica Sfinților Constantin și Elena și a avut loc întâmpinarea cu tămâiere în fața Pietrei Ungerii, închinarea la Sfântul Mormânt și la Golgota de către Arhieriei și Părinții membri ai Sfântului Sinod. S-a bătut toaca și s-a tămâiat la Sfintele Altare, a avut loc Vohodul Mare și Litia, conduse de Preafericirea Sa Părintele nostru Teofil Patriarhul Ierusalimului, împreună cu care au slujit Arhieriei, Ieromonahi Aghiotafiți și diaconi. Au cântat Ierodiaconul Simeon în strana dreaptă și domnul Vasilios Gotsopulos în strana stângă. Au luat parte Consulul General al Greciei la Ierusalim și doar câteva monahii, datorită pandemiei de covid 19.

1. Ziua praznicului

În Duminica Ortodoxiei s-a săvârșit Sfânta Liturghie în Biserica Învierii, condusă de Preafericirea Sa Părintele nostru Teofil Patriarhul Ierusalimului împreună cu care au

slujit Preasfințiții Arhieriei: Mitropolitul Isihie al Capitoliei, Arhiepiscopii Teofan al Gherasei, Aristarh al Constantinei, Teodosie al Sevastiei, Dimitrie al Lidei, Filumen al Pellei și Înaltpreasfințitul Mitropolit Ioachim al Elenupolei, Ieromonahi și diaconi Aghiotafiți, în frunte cu Arhimandritul Nectarie, Gheron al Kamarasei. Au cântat Ierodiaconul Simeon în strana dreaptă și domnul Vasilios Goțopulos în strana stângă. Au luat parte Consulul General al Greciei la Ierusalim și câțiva monahi și credincioși.

Sfânta Liturghie a fost urmată de procesiunea cu Sfintele Icoane. S-au înconjurat de trei ori Sfântul Mormânt și fiecare dintre Sfintele Altare, s-a citit Sinodicon-ul Ortodoxiei în greacă și arabă în fața Sfântului Mormânt spre veșnica pomenire a celor ce se închină sfintelor icoane și anatema celor care se leapădă de ele.

În sunetul clopotelor, au urcat la Patriarhie, unde Preafericitul a adresat acest cuvânt:

„Prăznuia, sărbătorea poporul Domnului cel cu numele lui Hristos, văzând Biserica iarăși strălucind de frumusețea dumnezeiescului chip, pe care Dumnezeu ca om l-a purtat ca să ne mântuiască pe noi”, cântă Sfântul Teodor Studitul.

Sfânta Biserică Ortodoxă prăznuiește și sărbătorește astăzi Înălțarea sfintelor și cinstitelor Icoane, care s-a petrecut în timpul Împăraților de veșnică-pomenire ai Constantinopolului Mihail și maica sa Teodora și în vremea Sfântului Patriarh Metodie Mărturisitorul.

Acest eveniment al Înălțării Sfintelor Icoane constituie un moment istoric din viața Bisericii. Și aceasta pentru că după trecerea a mai bine de trei veacuri de la formularea învățăturii dogmatice despre taina dumnezeieștii Iconomii, adică unirea într-un Ipostas a firii dumnezeiești și omenești în Domnul nostru Iisus Hristos, a răsărit iar neghina

nestorianismului și a ramurilor lui: monofizismul și monotelismul.

În icoane este reprezentată întruparea lui Dumnezeu Cuvântul Hristos, după cum limpede spune imnograful, Sfântul Teodor Studitul: „Cuvântul Tatălui cel necuprins, din tine, Născătoare de Dumnezeu, S-a cuprins, întrupându-Se, și chipul cel întinat la chipul cel dintâi întorcându-l, cu dumnezeiasca podoabă l-a amestecat. Deci, mărturisind mântuirea, îl închipuim cu fapta și cu cuvântul”.

Înălțarea icoanelor constituie mărturisirea mântuirii noastre în Hristos și prin Hristos. Înălțarea sau, mai bine zis, închinarea Sfintelor Icoane nu se referă la partea lor materială, ci la persoana închipuită sau la evenimentul din Sfânta Scriptură: „Nu materiei aducem închinarea, căci cinstirea icoanei se transmite prototipului (persoanei reprezentate)”, învață Sfântul Ioan Damaschin, invocându-i pe marii Părinți ai Bisericii predecesori lui, precum Marele Vasile.

Cu alte cuvinte, cinstea pe care o aducem icoanelor se adresează prototipului. Acest adevăr l-au propovăduit Sfinții Părinți purtători de Dumnezeu la Sinodul al șaptelea de la Niceea când au afirmat că, sărutând icoana și închinându-ne ei cu cinstire, ne împărtășim de sfințenie. „Cei care aducem lui Dumnezeu Unul închinarea noastră în Duh și adevăr, toate cele închinare și afierosite Lui, fie dumnezeiască reprezentare a Cinstitei Cruci, fie Sfântă Evanghelie, fie cinstite icoane, fie sfinte vase, le sărutăm și ne închinăm lor, ca unii care nădăjduim ca, prin ele, să ne împărtășim de sfințenie”.

„Duh este Dumnezeu și cei ce I se închină trebuie să i se închine în duh și în adevăr” (Ioan 4, 24), spune Domnul. Ne închinăm și cinstim toate creațiile prin care Dumnezeu a lucrat mântuirea noastră, așa cum sunt, de pildă, Ieslea, Peștera, locul Răstignirii, al Îngropării de trei zile și al Învierii, precum și orice lucru afierosit lui Dumnezeu. „Nu

pentru firea lor, ci pentru că sunt vase ale lucrării dumnezeiești... și îngeri și oameni și orice materie care se împărtășește de lucrarea dumnezeiască și slujește mântuirii mele o cinstesc și mă închin ei pentru lucrarea dumnezeiască”, învață lămurit Sfântul Ioan Damaschin.

Prin dumnezeiescul Har, și noi, împreună cu cinstiții membrii ai Obștii Aghiotafite, Arhieriei, Preoți, Ieromonahi, am săvârșit marea Taină a Dumnezeieștii Euharistiei și am săvârșit procesiunea cu Sfintele Icoane și cu Cinstita Cruce în Sfânta Biserică a Învierii exprimând astfel slava mântuitoare a curatei credințe Ortodoxe. În plus, ne-am rugat înaintea Sfântului Mormânt cel dătător de viață pentru unirea Bisericilor Ortodoxe și pentru izbăvirea umanității de boala molipsitoare cauzată de covid-19.

Urăm ani mulți și Paște binecuvântat. Amin.

Din partea Sceretariatului General

STAREA ÎNTÂI A ACATISTULUI BUNEIVESTIRI LA PATRIARHIE

Vineri seara în prima săptămână a Postului Mare, pe 6/19 martie 2021, Slujba Acatistului Preasfintei noastre de Dumnezeu și Fecioarei Maria a avut loc la Biserica Sfântului Mormânt.

Aceasta a inclus Pavecernița Mică și apoi Canonul Acatistului a fost citit de Ierodiaconul Simeon în dreapta și de Domnul Vasilios Gotsopoulos în stânga. Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil a citit starea întâi a Imului Acatist și la sfârșitul Slujbei s-a adresat

credincioșilor după cum urmează:

„Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta, că tu, Fecioară, neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu cel peste toate și ai născut pe Fiul cel fără de ani cel Ce dăruiește pace tuturor celor ce te laudă pe tine”. (Spus mai simplu, întreaga creație a rămas în extaz datorită slavei tale dumnezeiești. Căci Tu, Fecioară, care nu ai avut experiența căsătoriei, l-ai conceput pe Dumnezeu în pântecel Tău, Cel Ce stăpânește toate, și L-ai purtat pe Fiul Cel fără de veac, care dă mântuirea ca dar celor care Te laudă pe Tine). Acestea sunt cuvintele imnografului Maicii Domnului, Sfântul Ioan Damaschin.

Iubiți frați în Hristos,

Cuvioși creștini

Părinții Bisericii purtători de Dumnezeu au stabilit ca în fiecare săptămână din Postul Mare să strigăm acel „Bucură-te” al Arhanghelului Gavriil, și anume Salutările adresate Născătoarei de Dumnezeu și Maicii Domnului Cuvântul, Preabinecuvântate și Pururea Fecioara Maria.

În Născătoarea de Dumnezeu, Maria din Nazaret, lăudăm, binecuvântăm și slăvim mesajul tainei de dincolo de cuvinte a purtării de grijă a lui Dumnezeu, și anume întruparea lui Dumnezeu Cuvântul, a Domnului nostru Iisus Hristos. Această taină a „împăcării oamenilor cu Dumnezeu” (Romani 5:10), așa cum spune Sfântul Andrei Criteanul, este ceea ce sărbătorim, unirea lui Dumnezeu cu omul, îndumnezeirea firii umane pe care El a luat-o asupra Sa, înălțarea în ceruri ”.

Iată de ce imnograful, prin gura arhanghelului Gabriel, exclamă către Născătoarea de Dumnezeu: „Bucură-te, cea prin care răsare bucuria; bucură-te cea prin care piere blestemul; bucură-te, chemarea lui Adam celui căzut; bucură-te, izbăvirea lacrimilor Evei ”(Începutul Acatistului). Și din nou, iată de ce „spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta, curată

Fecioară ”.

Preasfânta și Pururea Fecioara Maria este Aceea Care, prin ascultarea Sa de Voia lui Dumnezeu, „iată roaba Domnului, fie mie după Cuvântul Tău” (Luca 1:38), l-a eliberat pe Adam cel căzut din blestem, și pe Eva din lacrimile ei.

Cu alte cuvinte, blestemul și consecința căderii și neascultării lui Adam au introdus omenirea în moartea păcatului, așa cum spune Sfântul Pavel: „ De aceea, precum printr-un om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea, așa și moartea a trecut la toți oamenii, pentru că toți au păcătuit în el” (Romani 5:12). „Prin căderea [lui Adam]”, spune Sfântul Gură de Aur, „chiar și cei care nu au mâncat din lemnul [vieții] au devenit muritori, la fel ca el”.

Născătoarea de Dumnezeu și Fecioara Maria, prin nașterea lui Dumnezeu Cuvântul, a Domnului nostru Iisus Hristos din trupul Său curat, a devenit Maica Vieții, iar Hristos este Viața. „ Eu sunt învierea și viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri în veac” (Ioan 11: 25-26) spune Domnul. Iată deci de ce imnograful exclamă „că tu, Fecioară, neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu cel peste toate și ai născut pe Fiul cel fără de ani cel Ce dăruiește pace tuturor celor ce te laudă pe tine”.

Deoarece Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, Cel fără de ani, a primit firea noastră omenească de la Fecioara Maria și a remodelat-o în Sine, Hristos dă mântuirea ca dar tuturor celor care o laudă cu cinste pe Maica Sa, Născătoarea de Dumnezeu. „ Pântecelul tău ne-a născut nouă pe Dumnezeu cu chipul ca și noi; deci, ca pe un Ziditor al tuturor, roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale să ne îndreptăm” spune Sfântul Andrei Criteanul în imnul său.

Într-adevăr, dragii mei frați, întreaga creație, natura logică și illogică sunt extrem de uimite în fața măreției și tainei de

neînțeleas a Fecioarei Maria. De aceea, imnograful strigă cu voce tare: „Bucură-te, tăinuitoria sfatului celui nespus; bucură-te, încredințarea celor ce au trebuință de tăcere”.

Cu alte cuvinte, Maica Domnului a devenit un comunicant al „sfatului celui nespus al lui Dumnezeu” pe de o parte și un prototip de ascultare în credință pe de altă parte. „Credința are nevoie doar de ascultare, iar nu de iscodire. Și, când Dumnezeu poruncește, trebuie să ne supunem, nu să cercetăm”, spune Sfântul Ioan Damaschin.

De asemenea, suntem chemați la aceasta, la ascultarea credinței noastre ortodoxe și la participarea noastră la Sfintele Paști prin post și pocăință. Împreună cu imnograful, să o rugăm pe Preabinecuvântata Născătoare de Dumnezeu și Maică a Domnului și să spunem: „Pierdutu-mi-am frumusețea cea întâi-zidită și podoaba mea și acum zac gol și mă rușinez... Născătoare de Dumnezeu, nădejdea și ocrotirea celor ce te laudă pe tine, ridică de deasupra mea lanțul cel greu al păcatului și, ca o Stăpână curată, mă primește pe mine, cel ce mă pocăiesc”. Amin! Să aveți o perioadă binecuvântată a Postului Mare”.

La slujbă au participat Consulul General al Greciei în Ierusalim, Domnul Evangelos Vlioras, personal al Consulatului și familia sa.

Din partea Secretariatului General

PREAFERICITUL PATRIARH LA

IERUSALIMULUI TEOFIL

PARTICIPĂ LA O TELECONFERINȚĂ

CU CLERICI DIN IORDANIA

Marți, 24 februarie/9 martie 2021, Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil a purtat convorbire pastorală prin zoom cu Înaltpreasfințitul Arhiepiscop Hristofor al Kyriakoupolei și cu Clerul din Iordania.

Deschiderea teleconferinței a fost făcută de Preafericirea Sa cu următorul discurs:

„Luptă-te lupta cea bună a credinței, cucerește viața veșnică la care ai fost chemat și pentru care ai dat bună mărturie înaintea multor martori” (1 Tim. 6:12), îl îndrumă Sfântul Pavel pe ucenicul său Timotei și prin el, pe fiecare Păstor din Biserica lui Hristos.

Iubiți frați întru Hristos și Cuvioși Părinți

Prin harul lui Dumnezeu Tatăl și al Domnului nostru Iisus Hristos, am intrat în perioada preliminară a Postului Mare, de dinainte de Sfintele Paști. Aceasta este legată de Cartea „Triodul” a Bisericii unde, sub formă de imnuri sfătuitoare, auzim cuvintele mântuitoare și sfinte ale Sfintelor Scripturi, precum și cuvintele Sfinților Părinți, marii învățătorii și teologi ai Bisericii inspirați de Dumnezeu.

Cartea „Triodului” și perioada de dinainte de Postul Mare începe cu cunoscutele pericope Evanghelice ale Domnului despre „Vameș și fariseu” și despre „Fiul risipitor”. Aceste parabole arată care sunt virtuțile de bază ale credinței creștine „smerenia” și „pocăința”, care îl îndrumă pe om spre lumina adevărului lui Hristos.

La întrebarea rezonabilă: „ce este smerenia?” Sfinții

scriitori ai Noului Testament răspund Profetului Isaia care spune : „Ca un miel care se aduce spre junghiere și ca o oaie fără de glas înaintea celui ce-o tunde, așa nu și-a deschis gura sa. Întru smerenia Lui, judecata Lui s-a ridicat și neamul Lui cine-l va spune? Că se ridică de pe pământ viața Lui” (Fapte 8 : 32-33, Isaia 53: 7-8). Cu alte cuvinte, neprihănirea lui Hristos a fost ridicată prin smerenia Sa, așa cum predică Sfântul Pavel „Dumnezeu S-a arătat în trup, S-a îndreptat în Duhul” (1 Tim. 3:16).

Și după Sfântul Ioan Scărarul, smerenia, care se revelează într-un mod mistic și desființează patimile, este „harul anonim al sufletului, care poate fi numit doar de către cei care l-au experimentat. Este o bogăție nespusă, numele lui Dumnezeu, un dar al lui Dumnezeu, din moment ce El spune : „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă sufletelor voastre” (Mat. 11: 29).

În ceea ce privește întrebarea; „Ce este pocăința?”, Sfinții scriitori răspund din nou prin cuvintele Domnului: „Și Iisus, răspunzând, a zis către ei: N-au trebuință de doctor cei sănătoși, ci cei bolnavi. N-am venit să chem pe drepti, ci pe păcătoși la pocăință” (Luca 5:31-32). Interpretând aceste cuvinte, Sfântul Teofilact spune: „Nu am venit să chem pe cei drepti, și anume pe noi, care ne justificăm singuri, ci am venit să-i chem pe păcătoși, astfel încât aceștia să nu rămână în păcat, ci să fie duși la pocăința ”.

Potrivit Sfântului Ioan Gură de Aur, pocăința este medicamentul mântuirii noastre. Pocăința nu este predicată doar prin cuvinte, ci este confirmată de acțiuni, spălând murdăria necuviinței ”. Să auzim și cuvintele Sfântului Ioan Scărarul: „Pocăința este reînnoirea botezului. Pocăința este un acord cu Dumnezeu pentru o viață nouă. Pocăința este cumpărătorul smereniei. Pocăința este gândul condamnării de sine; nepăsare față de toate lucrurile și grijă pentru mântuirea noastră. Pocăința este fiica nădejdiei și renunțarea

la disperare. A fi pocăit înseamnă a fi un condamnat eliberat de sentimentul rușinii ”.

Din cele de mai sus, se vede că prin pocăință, Fiul risipitor a devenit cumpărătorul smereniei vameșului, în timp ce prin smerenia sa, vameșul a devenit cumpărătorul pocăinței Fiului risipitor.

Iubiți părinți și frați, Adunarea voastră preoțească sub episcopul și reprezentantul nostru patriarhal în Amman și prin el, sub mijlocirea noastră, nu este o simplă adunare, ci “lupta cea bună a credinței pentru care ai dat bună mărturie înaintea multor martori” (1 Tim. 6:12), a unității în Hristos a Sfintei noastre Biserici și a lucrurilor noastre bune, așa cum scrie în Biblie: „ Purtați-vă cu cinste între neamuri, ca în ceea ce ei acum vă bârfesc ca pe niște făcători de rele, privind ei mai de aproape faptele voastre cele bune, să preamărească pe Dumnezeu, în ziua când îi va cerceta. Supuneți-vă, pentru Domnul, oricărei orânduiri omenești, fie împăratului, ca înalt stăpânitor, Fie dregătorilor, ca unora ce sunt trimiși de el, spre pedepsirea făcătorilor de rele și spre lauda făcătorilor de bine; Căci așa este voia lui Dumnezeu, ca voi, prin faptele voastre cele bune, să închideți gura oamenilor fără minte și fără cunoștință. Trăiți ca oamenii liberi, dar nu ca și cum ați avea libertatea drept acoperământ al răutății, ci ca robi ai lui Dumnezeu. Dați tuturor cinste, iubiți frăția, temeți-vă de Dumnezeu, cinstiți pe împărat.” (1 Petru 2: 12-17).

Tocmai pentru că voia lui Dumnezeu este libertatea noastră, pe care am câștigat-o prin botez, Părinții Bisericii inspirați de Dumnezeu au stabilit perioada Sfântului Post, pentru a ne împiedica să ajungem la disperare și indolență. „Disperarea ne duce la lucruri mai rele decât la indolență”, spune Sfântul Gură de Aur. Iar disperarea îl face pe om sclav al păcatului său și îl descurajează să urmeze calea libertății, și anume Paștele împreună-învierii sale cu Hristos. „Căci Paștile nostru Hristos S-a jertfit pentru noi” (1 Cor. 5:7), ne învață

Sfântul Pavel. Și iarăși, Sfântul Pavel ne îndeamnă: „dacă ați înviat împreună cu Hristos, căutați cele de sus, unde se află Hristos, șezând de-a dreapta lui Dumnezeu. Cugetați cele de sus, nu cele de pe pământ. Căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos întru Dumnezeu” (Col.3:1-3).

Să-L rugăm pe doctorul sufletelor și trupurilor noastre, pe Domnul, Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, ca prin mijlocirile Preabinecuvântatei Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria, să fim aflați vrednici să trecem prin perioada Sfântului și Marelui Post, cu pocăință și smerenie și să ni se dea vederea slavei Luminii Veșnice a luminoasei Învieri a Mântuitorului nostru Hristos; fie binecuvântată puterea împărăției Sale în vecii vecilor. Amin!”

După acest discurs, Arhiepiscopul Hristofor și Clerul l-au informat pe Preafericitul asupra problemelor Iordaniei, în contextul pandemiei covid-19, și au primit îndrumările Sale pentru depășirea dificultăților și realizarea progresului spiritual și îmbunătățirea socială a serviciilor care ajută turma de credincioși. Îndrumări atât duhovnicești, cât și materiale, spre folosul sufletelor credincioșilor, mai ales acum, la începutul Postului Mare.

Din partea Secretariatului General

**PREAFERICITUL PATRIARH TEOFIL
AL IERUSALIMULUI SLUJEȘTE**

SFÂNTA LITURGHIE LA MĂNĂSTIREA SFÂNTULUI ONUFRIE

Duminică, 22 februarie / 7 martie 2021, în ziua lăsatului secului de carne, Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil a slujit Sfânta Liturghie la Sfânta Biserică a Mănăstirii Sfântul Onufrie.

Sfânta Liturghie a fost sărbătorită în Duminica pomenirii Judecății de Apoi a lui Dumnezeu, după pilda din Evanghelie a celei de-a doua veniri a Domnului nostru Iisus Hristos.

Sfânta Mănăstire a Sfântului Onufrie se află vizavi de scăldătoarea Siluanului, pe țarina olarului, care a fost cumpărată de evrei cu cei treizeci de arginți pe care Iuda i-a înapoiat, când s-a pocăit de trădarea sa; acest câmp a fost cumpărat pentru înmormântarea străinilor.

Împreună-liturghisitori cu Preafericirea Sa au fost ÎPS Mitropoliți Chiriac al Nazaretului și Ioachim al Helenoupolei, Arhimandriții aghiotafiți Nectarie și Mate și Arhidiaconul Marcu.

Înainte de Sfânta Împărtășanie, Preafericirea Sa a rostit următoarea predică :

„Atunci dreptii Îi vor răspunde, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând și Te-am hrănit? Sau însetat și Ți-am dat să bei? Sau când Te-am văzut străin și Te-am primit, sau gol și Te-am îmbrăcat? Sau când Te-am văzut bolnav sau în temniță și am venit la Tine? Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei: Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut.”

Iubiți frați în Hristos,

Credincioși creștini,

Pericopa evanghelică a acestei Duminicii a Lăsatului sec de carne se referă la A Doua Venire a Domnului și la Judecata și răsplătirea finală. „Când va veni Fiul Omului întru slava Sa și toți sfinții îngeri cu El, atunci va ședea pe tronul slavei Sale și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile și-i va despărți pe unii de alți precum desparte păstorul oile de capre și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga” (Matei 25, 31-33), spune Domnul.

Interpretând aceste cuvinte ale Domnului, Eftimie Zigavinos spune: „Așadar, Domnul vorbește și despre cele privitoare la a Doua Sa Venire spre înfricoșarea și îndreptarea celor care ascultă”. Iar Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Acum nu sunt despărțiți, ci sunt toți laolaltă. Iar atunci se va face despărțirea cu multă grijă”. Iar Sfântul Chiril al Alexandriei spune: „Prin oi se înțelege adunarea celor bine-credincioși, care poartă rodul dreptății, așa cum oaia poartă lâna sa”.

Apostolul Petru, referindu-se la a Doua Venire a lui Iisus Hristos și la sfârșitul lumii, spune: „Iar ziua Domnului va veni ca un fur, când cerurile vor pieri cu vuiet mare, stihiiile, arzând, se vor desface și pământul și lucrurile de pe el se vor mistui. Deci, dacă toate acestea se vor desființa cât de mult vi se cuvine vouă să umblați întru viață sfântă și întru cucernicie, așteptând și grăbind venirea zilei Domnului din pricina căreia cerurile, luând foc, se vor nimici, iar stihiiile, aprinse, se vor topi. Dar noi așteptăm, potrivit făgăduințelor lui, ceruri noi și pământ nou, în care locuiește dreptatea” (2 Petru, 10-13).

La îndemnul Corifeului Apostolilor, Petru, suntem chemați să ne păzim nepătați de cele ale lumi în toate împrejurările și să ne străduim spre dobândirea cucerniciei și a tuturor virtuților. „Vi se cuvine să umblați întru viață sfântă și în cucernicie” (2 Petru 3, 11). Și iarăși Petru ne dă un nou îndemn, zicând: „Iubiților, așteptând acestea, sârguiți-vă să fiți aflați de El în pace, fără prihană și fără vină” (2 Petru 3, 14).

În aceste cuvinte părintești ale Sfântului Petru se distinge, pe de o parte, dreptatea Fiului lui Dumnezeu și, pe de altă parte, judecata Lui, după cum mărturisește Evanghelistul Ioan: „Căci precum Tatăl are viață în Sine, așa I-a dat și Fiului să aibă viață în Sine. Și I-a dat putere să facă judecată pentru că este Fiul Omului (Ioan 5, 26-27). De asemenea, Iisus spune: „Eu nu pot să fac de la Mine nimic; precum aud judec, și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut voia Mea, ci voia Tatălui, Care M-a trimis” (Ioan 5, 30).

Cu adevărat, judecata Domnului nostru Iisus Hristos este dreaptă pentru că izvorăște din dreptatea Lui, adică din sfințenia Lui, după cum mărturisește Apostolul Petru celor de un neam cu el: „Dar voi v-ați lepădat de Cel sfânt și drept” (Fapte 3, 14). Cu alte cuvinte, cei care se leapădă de Hristos și nu primesc adevărul Lui mântuitor vor fi osândiți, după cum propovăduiește dumnezeiescul Pavel: „Ca să fie osândiți toți cei ce n-au crezut adevărul, ci le-a plăcut nedreptatea” (2 Tesaloniceni 2, 12) și „Orice nedreptate este păcat” (1 Ioan 5, 17).

Pe lângă aceasta, cei care cred în adevăr, adică în Soarele Dreptății, Hristos, trebuie „să facă temeinică chemarea și alegerea lor” (2 Petru 1, 10). Și aceasta pentru că, după cum spune Sfântul Iacov Fratele Domnului: „Ce folos, frații mei, dacă zice cineva că are credință, iar fapte nu are? Oare credința poate să-l mântuiască?” (Iacov 2, 14).

Credința în Dumnezeu cel viu, iubiți mei frați, nu poate să fie temeinică fără dumnezeiasca dreptate, adică judecata finală a faptelor oamenilor, după cum a spus Însuși Iisus Hristos: „Atunci dreptii Îi vor răspunde, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând și Te-am hrănit? Sau însetat și Ți-am dat să bei? Sau când Te-am văzut străin și Te-am primit sau gol și Te-am îmbrăcat? Sau când Te-am văzut bolnav sau în temniță și am venit la Tine? Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei: Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintre acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut” (Matei 25, 37-40).

Frații cei mici ai lui Hristos nu sunt alții decât Însuși Hristos Care a purtat trupul nostru omenesc și a răbdat moarte pe Cruce pentru mântuirea noastră. Iar noi, „câți în Hristos Iisus ne-am botezat, întru moartea Lui ne-am botezat ... iar dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și viețui împreună cu El” (Romani 6, 3; 6, 8). Spune dumnezeiescul Pavel. „Și noi datorii suntem să ne punem sufletele pentru frați” (1 Ioan 3, 16), îndeamnă Sfântul Ioan Evanghelistul.

Aceasta înseamnă că pe adevărații creștini îi arată manifestările sincere ale afecțiunii și compătimirii prin fapte, osteneli, jertfe și dragoste dezinteresată. În același timp, frații mei, după cum propovăduiește Sfântul Grigorie Teologul: „La Hristos să venim, pe Hristos să-L slujim, pe Hristos să-L hrănim, pe Hristos să-L îmbrăcăm, cu Hristos împreună să fim, pe Hristos să-L cinstim... Dar, de vreme ce Stăpânul a toate milă vrea, iar nu jertfă, iar milostivirea este mai presus de mii de jertfe de miei grași, aceasta să I-o aducem prin mijlocirea celor săraci și a celor care zac bolnavi pentru ca, atunci când vom pleca de aici, să ne primească în lăcașurile veșnice Hristos Domnul nostru Căruia fie slava în veci”.

Și, împreună cu imnograful să spunem: „La ceasul cercetării și a venirii celei înfricoșate a Stăpânului celui iubitor de oameni gândind, cu totul mă cutremur și, întristându-mă, strig către Tine, preadrepte Judecătorul meu și Unule mult-îndurate: primește-mă pe mine cel ce mă pocăiesc, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu. Amin.”

După Sfânta Liturghie, preacuvioasa monahie Paisia care are în grijă Mănăstirea, a oferit o tratație Preafericitului și Sinodiei sale.

Din partea Secretariatului General

SĂRBĂTOAREA SFÂNTULUI SIMEON PRIMITORUL DE DUMNEZEU LA PATRIARHIE

Marti, 3/16 februarie 2021, Patriarhia a prăznuit sărbătoarea Sfântului Simeon Primitorul de Dumnezeu.

La această sărbătoare, Biserica și mai ales Biserica Ierusalimului pomenește cooperarea Sfântului Simeon la misiunea Providenței lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră. Sfântul Simeon a fost un om drept și sfânt, care a trăit la trecerea dintre Vechiul spre Noul Testament, și a fost informat de Duhul Sfânt că „nu va vedea moartea până ce nu va vedea pe Hristosul Domnului” (Luca 2:26).

Această profeție a Duhului Sfânt s-a împlinit atunci când părinții Domnului L-au adus pentru sfințire când avea patruzeci de zile, la Templul lui Solomon. Atunci Simeon s-a bucurat recunoscând în pruncul din brațele sale „mântuirea” Domnului și a strigat: „Acum slobozește pe robul Tău, după cuvântul Tău, în pace, că ochii mei văzură mântuirea Ta, Pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor; Lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău Israel” (Luca 2: 29-32).

Această sărbătoare a fost prăznuită la Sfânta Mănăstire Sfântul Simeon de către Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil, avându-i drept împreună-

slujitori pe ÎPS Arhiepiscopi: Aristarh al Constantinei, Teodosie al Sevastiei și Mitropolitul Ioachim al Helenoupolei, Părintele Kamarasis, Arhimandritul Nectarie, reprezentantul Patriarhiei Moscovei, Arhimandritul Alexandru, Egumen al MISSIEI, arhidiaconul Marcu, ierodiaconii Simeon, Evloghie, Marcellus și alți părinți.

Răspunsurile la strană au fost date de dl Vasilios Gotsopoulos și de elevii școlii patriarhale, la slujbă participând Consulul General al Greciei la Ierusalim, dl. Evangelos Vlioras și câțiva credincioși.

Înainte de Sfânta Împărtășanie, Preafericirea Sa a rostit următoarea predică:

“Cunoscută a făcut Domnul mântuirea Sa; înaintea neamurilor a descoperit dreptatea Sa. Pomenit-a mila Sa lui Iacob și adevărul Său casei lui Israel: Văzut-au toate marginile pământului mântuirea Dumnezeului nostru” (Psalm 97: 3-5), spune psalmistul.

Cuvioși creștini,

Sfânta Biserică a lui Hristos, ascultând cuvintele lui David: „Strigați lui Dumnezeu tot pământul; cântați și vă bucurați și cântați; Cântați Domnului cu alăută, cu alăută și în sunet de psaltire” (Psalmul 97: 6-7), ne-a adunat pe toți în acest Loc Sfânt unde se păstrează mormântul Sfântului Simeon Primitorul de Dumnezeu, pentru a sărbători atât pomenirea sa, cât și contribuția la evenimentul istoric al întâlnirii cu noul prunc, Domnul nostru Iisus Hristos, în Sfântul Altar al lui Dumnezeu, în Templul lui Solomon.

„Strigat-a Ție Bătrânul, văzând cu ochii mântuirea, care a venit oamenilor de la Dumnezeu: Hristoase, Tu ești Dumnezeul meu” și, mai simplu: „Doamne, când Bătrânul Simeon L-a văzut cu ochii lui pe Mântuitorul Care a venit pentru toate popoarele a strigat cu glas mare: Hristoase, Tu ești Dumnezeul meu Care Te-ai născut din Dumnezeu Tatăl”, spune Imnograful,

Sfântul Cosma, după mărturia Sfântului Evanghelist Luca: „Și din îndemnul Duhului a venit la templu; și când părinții au adus înăuntru pe Pruncul Iisus, ca să facă pentru El după obiceiul Legii, El L-a primit în brațele sale și a binecuvântat pe Dumnezeu și a zis: Acum slobozește pe robul Tău, după cuvântul Tău, în pace, Că ochii mei văzură mântuirea Ta, Pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor; Lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău Israel”(Luca 2: 27-32).

Conform interpretării Părinților Bisericii inspirați, „mântuirea lui Dumnezeu” pe care o priveau ochii vârstnicului Simeon nu este alta decât Hristos. „Mântuirea a numit-o întruparea Celui Unu Născut”, spune Sfântul Teofilact; „Născut pentru mântuirea oamenilor”, adaugă Zigavinos. „Se obișnuiește ca în Biblie Hristosul lui Dumnezeu să fie numit mântuire”, notează Sfântul Vasile cel Mare. Și a fi mântuire înseamnă prezența Sa întrupată, conform Sfântului Atanasie. „El pregătise [mântuirea] lui Hristos de la începutul lumii și ni s-a descoperit în veacurile din urmă”, comentează Sfântul Chiril al Alexandriei și îl citează pe apostolul Petru: „... ați fost răscumpărați din viața voastră deșartă, lăsată de la părinți ... cu scumpul sânge al lui Hristos, ca al unui miel nevinovat și neprihănit, Care a fost cunoscut mai dinainte de întemeierea lumii, dar Care S-a arătat, în anii cei mai de pe urmă, pentru voi” (1 Petru 1: 18-20).

Se arată clar că „mântuirea lui Dumnezeu” este Cuvântul lui Dumnezeu „Care pentru mântuirea noastră, în zilele din urmă, a locuit în pântecul Sfintei Fecioare și prin ea S-a născut în trup fără nicio stricare” după Sfântul Ioan Damaschin.

Dreptul Simeon nu numai că a mărturisit că pruncul din brațele sale este Hristos, Mântuitorul lumii, ci a devenit și un văzător al luminii inabordabile și necreate, al divinității lui Hristos, așa cum ne învață Sfântul Vasile cel Mare: „Ana a vestit, Simeon a ținut în brațe un prunc mic, pe marele Dumnezeu, cinstindu-L; nu au disprețuit viziunea, ci au

proslăvit măreția dumnezeirii Sale. Căci Puterea Divină era vizibilă ca lumina prin firele de sticlă prin corpul uman, strălucind prin cei care aveau ochii inimii curați”.

Este de remarcat faptul că, într-adevăr, i s-a spus lui Simeon că „nu va vedea moartea până ce nu va vedea pe Hristosul Domnului” (Luca 2:26). Dar Sfântul Simeon nu a încetat să păstreze ochii inimii sale curați. „Fericiți cei curați cu inima, căci aceia vor vedea pe Dumnezeu” (Matei 5: 8) spune Domnul. „Lumina celor drepti luminează, pe când sfeșnicul celor fără de lege se stinge” (Proverbe 13: 9), înțeleptul Solomon spune.

Bătrânul Simeon se distinge printre marile personalități și profeți ai Vechiului Testament, deoarece a fost considerat vrednic de a se închina „marelui Dumnezeu ca prunc”, și anume Hristos, în timp ce ceilalți profeți l-au proorocit pe Dumnezeu Cuvântul, Hristos, Care Se va întrupa prin Fecioara. Iar moaștele nestricăcioase, păstrate, ale Sfântului Simeon, sunt o mare mărturie a Harului și slavei pe care le-a primit de la Dumnezeu, așa cum spune psalmistul: „ Lumină a răsărit dreptului și celor drepti cu inima, veselie” (Psalmul 96:12). „Lumina noetică și divină strălucește în mintea și inima tuturor celor care sunt curați și drepti”, spune Sfântul Chiril al Alexandriei.

Iar lumina dumnezeiască răsărind în cei drepti nu este alta decât puterea iluminatoare a Duhului Sfânt, prin care Simeon, primitorul de Dumnezeu, i-a proorocit Mariei: „Iată, Acesta este pus spre căderea și spre ridicarea multora din Israel și ca un semn care va stârni împotriviri; și prin sufletul tău va trece sabie, ca să se descopere gândurile din multe inimi”(Luca 2: 34-35).

Interpretând aceste cuvinte, Sfântul Chiril al Alexandriei spune: „Emanuel este pus de Dumnezeu Tatăl ca piatră de temelie, o piatră de încercare, piatra din capul unghiului, de mare preț, bine pusă în temelie; cel care se va bizui pe

ea, nu se va clătina!” (Isaia 28:16) „Și oricine va cădea pe această piatră va fi zdobit; Și referindu-se la Maica Domnului Hristos, Zigavinos spune: „El a numit «o sabie» durerea onorabilă și ascuțită care a străpuns inima Născătoarei de Dumnezeu când Fiul ei a fost răstignit. Simeon a profetizat despre această durere profundă”. Iar Sfântul Chiril clarifică acest lucru spunând: „Ca printr-o sabie, Fecioara a fost străpunsă și rănită când L-a văzut pe Cel Care S-a născut din ea în trup răstignit”.

Să-l rugăm astăzi pe dreptul Simeon Primitorul de Dumnezeu, ca noi, cei care credem în Dumnezeu Cuvântul care S-a născut din Sfânta Fecioară în trup, pe Domnul nostru Iisus Hristos, să nu fim rușinați, ci prin rugăciunile sale, să fim aflați vrednici de Împărăția Cerurilor. Și să spunem împreună, cu imnograful: „Cel deplin S-a micșorat, Cel mai înainte de veci S-a început, Cuvântul S-a îngroșat, Ziditorul S-a zidit, Cel neîncăput în pântecele tău întrupându-Se, de Dumnezeu dăruită. Pentru aceasta nu înceta a te ruga pentru noi cei ce cu credință te cinstim. Amin”.

După Sfânta Liturghie, Părintele Stareț și renovatorul bisericii, Arhimandritul Teodorit, a oferit o agapă soborului patriarhal și celor prezenți, la egumenie.

Din partea Secretariatului-General

**PREAFERICITUL PATRIARH AL
IERUSALIMULUI TEOFIL SLUJEȘTE**

SFÂNTA LITURGHIE PE MUNTELE ISPITIRII

Duminică, 25 ianuarie / 7 februarie 2021, Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil a oficiat Sfânta Liturghie spre pomenirea Sfântului Părinte Grigorie Teologul, Arhiepiscopul Constantinopolului, la Sfânta Mănăstire de pe Muntele Ispitirii.

Acest Munte domină orașul Ierihon, având poalele la pârâul profetului Elisei. Potrivit credinței Bisericii noastre, Domnul a fost călăuzit de Duhul pe acest munte după botezul Său în râul Iordan, și aici a primit să fie ispitit de demon, după cuvântul Sfinților Evangheliști (Matei Cap. 4, Marcu Cap. 1, Luca Cap. 4), și a biruit fiecare ispită după un post de patruzeci de zile, oferindu-ne un exemplu să luptăm și să ne biruim ispitele.

Această Sfântă Liturghie s-a slujit și spre pomenirea faptului că mulți Părinți, mari nevoitori și alți călugări au urmat exemplul Domnului și se retrăgeau în deșert după sărbătoarea Bobotezei, trăind în nevoie până la Duminica Floriilor, când se întorceau în Mănăstirile lor, cântând: „astăzi ne-a adunat harul Duhului Sfânt ...”

Împreună-liturghisitori cu Preafericirea Sa au fost ÎPS Arhiepiscop Aristarh al Constantinei, Mitropolitul Ioachim de Helenoupolis și Părintele Kamarasis, arhimandritul Nectarie. Răspunsurile la strană au fost rostite de ÎPS Arhiepiscop Aristovul al Madabei și doar câțiva călugări au participat la Slujbă.

Înainte de Sfânta Împărtășanie Preafericirea Sa a rostit următoarea predică:

„Iubiți frați întru Hristos,

Cucernici creștini

Harul Duhului Sfânt, care a coborât sub formă de porumbel și a stat deasupra lui Iisus Hristos când a fost botezat în Iordan, ne-a adunat în locul Său sfânt, unde Iisus a fost călăuzit de Duhul spre a fi ispitit de diavol, ca să sărbătorim jertfa fără de sânge și să slăvim Sfântul Său Nume.

După mărturia adevărată a Evangheliștilor, după botezul Său și după ispite, Iisus „a plecat în Galileea ... a venit de a locuit în Capernaum, lângă mare, în hotarele lui Zabulon și Neftali, Ca să se îplinească ce s-a zis prin Isaia proorocul care zice: “Pământul lui Zabulon și pământul lui Neftali spre mare, dincolo de Iordan, Galileea neamurilor; Poporul care stătea în întuneric a văzut lumină mare și celor ce ședeau în latura și în umbra morții lumină le-a răsărit”. De atunci a început Iisus să propovăduiască și să spună: Pocăiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor ”(Mat. 4: 12-17).

Aceste cuvinte: „Pocăiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor” (Matei 4:17) sunt încă predicate de Sfânta Biserică a lui Hristos, adresându-se fiecărui om care caută lumina adevărului, și anume a lui Hristos, care a spus: „Eu sunt lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8:12).

Interpretând aceste cuvinte, Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Vorbește despre lumină și întuneric într-o manieră noetică; adică nu rămâne în eroare și în păcat”. Iar Sfântul Chiril al Alexandriei spune: „Cel care Îl urmează pe Hristos nu rămâne deloc în întuneric, ci va câștiga lumina vieții”. Cel care aude învățătura mea, spune Domnul, nu va umbla în întuneric, ci va fi condus la lumina vieții, și anume la revelația tainelor privitoare la Mine, care va duce la viața veșnică.

Apropierea Împărăției Cerurilor nu este altceva decât revelația purtării de grijă a lui Dumnezeu față de lume, „și să descopăr tuturor care este iconomia tainei celei din veci

ascunse în Dumnezeu, Ziditorul a toate, prin Iisus Hristos, Pentru ca înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri să se facă cunoscută acum, prin Biserică, începătoriilor și stăpâniilor, în ceruri ”(Efeseni 3: 9-10).

Cu alte cuvinte, potrivit lui Origen, Hristos este „Împărăția de Sine”. „Căci El [Hristos] este Împăratul cerurilor și, așa cum El este înțelepciunea de sine, neprihănirea de sine și adevărul de sine, tot așa El este Împărăția de sine”. Aceasta înseamnă că Împărăția lui Hristos, Cel care este capul trupului Bisericii, este prezentă și, prin urmare, la îndemână, lângă noi în Biserică; și atât prin Biserica pământească, cât și prin cea cerească sau, mai bine zis, „luptătoare și biruitoare”. „Au doară Eu numai de aproape sunt Dumnezeu, zice Domnul, iar de departe nu mai sunt Dumnezeu ” (Ieremia 23:23)? Și după psalmist: „Aproape ești Tu, Doamne, și toate poruncile Tale sunt adevărul” (Ps. 119: 151).

Intrarea și participarea noastră la trupul Bisericii [lui Hristos] prin sfântul botez denotă familiaritatea noastră cu Împărăția lui Dumnezeu conform mărturiei Sfântului Luca Evanghelistul; „Și fiind întrebat de farisei când va veni împărăția lui Dumnezeu, le-a răspuns și a zis: Împărăția lui Dumnezeu nu va veni în chip văzut, și nici nu vor zice: Iat-o aici sau acolo. Căci, iată, împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru” (Luca 17: 20-21).

Interpretând aceste cuvinte ale Domnului, Sfântul Chiril al Alexandriei spune: „stă în voia noastră și în puterea noastră să o luăm [împărăția]; prin urmare, este imperativ ca fiecare om să aibă îndreptățirea în Hristos prin credință, și anume să se îmbogățească și să se împodobească cu toate virtuțile pentru a câștiga împărăția cerurilor”. Spus mai detaliat, câștigarea împărăției depinde de propria voință și putere. Pentru că fiecare om care realizează neprihănirea prin credința în Hristos și este împodobit cu toate virtuțile este, prin urmare, considerat vrednic de împărăția cerurilor. Și Sfântul Teofilact spune: „Abia atunci domnește Dumnezeu în noi

când niciun lucru lumesc nu ne posedă sufletele, ci trăim într-un mod dincolo de această lume, față de toate lucrurile.”

Mai mult, Sfântul Marcu Ascetul spune despre această chestiune: „este necesar să avem harul Duhului Sfânt lucrător în inimă și, prin această analogie, poate intra cineva în împărăția cerurilor”. Comentând aceste cuvinte, mitropolitul Ioil din Edessa spune: „aceasta înseamnă că acela care are harul Duhului Sfânt lucrător în inima sa, a intrat în Împărăția lui Dumnezeu în funcție de gradul de cultivare a acestuia. Cu alte cuvinte, cel care face voia lui Dumnezeu își curăță mintea și inima, se îndepărtează de păcat, și trăiește în Dumnezeu încă de când este pe pământ ”.

Și avem acest exemplu de la Sfinții Bisericii noastre. Spunem acest lucru pentru că viața lumească a Sfinților este viața care îl descoperă pe Însuși Hristos, Împărăția Sa. Plini de iubire dumnezeiască, Sfinții Bisericii lui Hristos sunt cei care au acordat atenție vocii Sfântului Pavel: „doresc să mă despart de trup și să fiu împreună cu Hristos” (Fil. 1:23). „Căci împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci dreptate și pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14:17).

Cât despre noi, dragii mei frați, să îl rugăm pe Dumnezeu Cuvântul și Mântuitorul nostru, Care S-a întrupat prin Fecioara Maria și ni s-a arătat, să ne găsească vrednici de Împărăția Sa, spunând: „Vie Împărăția Ta; Facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”. Amin. ”

După Sfânta Liturghie, părintele stareț, arhimandritul Onufrie, a oferit o agapă soborului Patriarhal.

Din partea Secretariatului-General

POMENIREA SFÂNTULUI TEODOSIE ÎNTEMEIETORUL VIEȚII DE OBȘTE LA PATRIARHIE

Duminică, 11/24 ianuarie 2021, Patriarhia l-a sărbătorit pe Sfântului nostru Părinte Teodosie Întemeietorul Vieții de Obște.

La această sărbătoare, întreaga Biserică, și mai ales Biserica Ierusalimului, îl pomenește pe Sfântul Teodosie, potrivit sinaxarului și altor surse. Biserica pomenește faptul că Sfântul Teodosie a venit în Țara Sfântă din orașul său natal Mogaristos din Cappadocia în jurul anului 450 d.Hr.

Stăruind mai întâi în nevoințe la Sfânta Mănăstire Ikelia de lângă Ierusalim, s-a retras în deșertul Iudeii și a întemeiat Sfânta Mănăstire care îi poartă numele până în prezent, sub formă de Coenobion. I-a primit acolo pe călugării începători, care au fost îndrumați în ascultare, în viața de obște și în rucodelie, și s-au îngrijit de săraci și nevoiași. După această învățătură, călugării luau binecuvântarea de a începe o formă mai aspră de nevoințe la Lavra monahală, precum cea a Sfântului Sava. Sfântul Teodosie a devenit Egumen / Exarh al vieții de obște din Palestina, în timp ce Sfântul Sava a avut aceeași poziție pentru viața din Lavră. Ambii Sfinți, Teodosie și Sava, erau din aceeași țară, contemporani, și au luptat împreună împotriva monofizitismului și pentru statornicirea Dogmei Sinodului al patrulea ecumenic din Calcedon din 451 d.Hr., cu privire la coexistența indivizibilă a celor două firi ale lui Hristos, dumnezeiască și umană, într-o singură ipostază.

Această mănăstire este situată în locul în care magii din Persia au rămas peste noapte la întoarcerea pe alt drum spre țara lor. Mănăstirea s-a dovedit a fi mai puternică decât

distrugerile provocate de diferiți cuceritori și de uzura timpului. A fost renovată de către călugării cretani Galaction și Leontie la începutul secolului al XX-lea, mai târziu, în același secol, de fericitul arhiepiscop Bartolomeu de Madaba și recent de părintele egumen, arhimandritul Ieroteu, care a construit o nouă anexă la mănăstire, a finalizat frescele din Biserică și a protejat proprietatea Patriarhiei din împrejurimi până în zona Mănăstirii.

Datorită restricțiilor impuse de pandemia de COVID-19, la Mănăstire a fost oficiată o priveghere de toată noaptea de către Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil, avându-i drept împreună-slujitori pe ÎPS Arhiepiscopi Aristarh al Constantinei și Teodosie al Sevastiei, pe Părintele Dragoman, Arhimandritul Matei, pe Preotul Yusef și Preotul Gheorghe din Beit Jala, pe Arhidiaconul Marcu și pe Ierodiaconul Simeon. Răspunsurile la strană au fost date de ÎPS Părinte Arhiepiscop Aristovul al Madabei, de duhovnicul Mănăstirii Sfântul Sava, de Arhimandritul Evdokim și de călugării Mănăstirii.

Înainte de Sfânta Împărtășanie, Preafericitul a rostit următoarea predică:

„Doamne, cine va locui în locașul Tău și cine se va sălășlui în muntele cel sfânt al Tău? Cel ce umblă fără prihană și face dreptate, cel ce are adevărul în inima sa, Cel ce n-a viclenit cu limba lui, nici n-a făcut rău împotriva vecinului său și ocară n-a rostit împotriva aproapelui său” (Ps. 14:1-3), spune psalmistul.

Iubiți frați întru Hristos,

Cucernici creștini,

Astăzi, la vremea Bobotezei, când Hristos S-a arătat la râul Iordan și a luminat lumea, a strălucit și sărbătoarea Părintelui nostru Sfânt și purtător de Dumnezeu Teodosie; de aceea, atât clerul, cât și oamenii s-au adunat la locul

nevoinței sale pentru a-l cinsti în Doxologie pe Dumnezeu nostru Trinitar și pentru a-l cinsti pe Sfânt.

Sfântul nostru Părinte Teodosie, care a cultivat pământul arid al acestui deșert al Iudeii, s-a făcut vrednic să locuiască atât în sălașele pământești cât și în cele cerești ale Domnului, păzind toate poruncile lui Dumnezeu, așa cum spune Sfântul Vasile cel Mare: „Ar trebui nu doar să facem ceea ce este drept, ci și să lucrăm insuflați de o dispoziție neprihănită, după cum se spune: „Caută dreptate și iar dreptate” (Deutoronom 16:20). Cu alte cuvinte, Sfântul Teodosie a îmbinat în sine toate virtuțile care îl disting pe omul drept și sfânt al lui Dumnezeu.

Acest lucru este exprimat în mod clar și în imnurile pe care Sfântul Teofan le-a scris pentru el: „Cuvioase Părinte de Dumnezeu purtătorule Teodosie! Foarte te-ai nevoit întru această viață trecătoare, cu cântări, cu posturi și cu privegheri, pildă făcându-te ucenicilor tăi, și acum dănuiești împreună cu cei fără de trupuri, slăvind neîncetat pe Hristos Dumnezeu Cuvântul Cel din Dumnezeu și Mântuitorul, Carele și-a plecat capul Mergătorului înainte și a sfințit firea apelor. Pre acela împlânzește-l, aceluia te roagă, Cuvioase, să dăruiască Bisericii unire, pace și mare milă”.

Și Chiril din Scythopolis, biograful Sfântului Teodosie, îl numește „binecuvântat și cetățean al raiului, mare slavă a Palestinei și a pustiei, lauda schimei monahale, cetatea adevăratelor învățături, colonelul și luptătorul și îndrumătorul rânduiei coenobitice”.

Când Sfântul nostru Părinte Teodosie a venit în Țara Sfântă, i-a întâlnit pe marii Părinți ai vremii, Eftimie cel Mare, Sava cel Sfințit și Sfântul Avva Marcian, care locuia într-o mănăstire de obște din Betleem și care i-au spus: „nu poate o cetate aflată pe vârf de munte să se ascundă”(Matei 5:14). Și în tine tot ceea ce este ascuns va face Dumnezeu vădit și remarcat”. A fost, de asemenea, un părinte cuvios, pe nume

Loghin din Capadocia, care aparținea Ordinului Studiților al Sfântului Mormânt, care l-a încurajat să meargă la Mănăstirea Ikelia sub protecția tronului Maicii Domnului, unde a slujit ca vicar după moartea sa.

Sfântul nostru Părinte Teodosie a atins culmi atât de înalte în nevoința adevăratei credințe ortodoxe încât imnograful său spune: „Om cu firea ai fost, Părinte, dar te-ai arătat împreună cetățean cu îngerii. Că viețuind ca un fără de trup pe pământ, înțelepte, toată purtarea de grijă de trup o ai lepădat; pentru aceasta și de la noi auzi: Bucură-te, că din tinerețe ai urmat lui Hristos; Bucură-te, că ai veștejit desfătărilor trupești.”

Într-adevăr, cetățeanul pustiei Teodosie a alungat grijile trupului și i-a ofilit plăcerile, ascultând glasul Sfântului Pavel: „Căci dorința cărnii este moarte dar dorința Duhului este viață și pace. Fiindcă dorința cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci nu se supune legii lui Dumnezeu, că nici nu poate. Iar cei ce sunt în carne nu pot să placă lui Dumnezeu” (Romani 8: 6-8).

Într-adevăr, părintele nostru Teodosie, care l-a urmat pe Hristos încă din tinerețea sa, a devenit concetățean al îngerilor. Și asta „căci câți sunt mânați de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu” (Romani 8:14), predică Sfântul Pavel. Interpretând aceste cuvinte, Sfântul Gură de Aur spune: „El nu a spus: «oricâți primesc Duhul lui Dumnezeu,» ci «câți sunt mânați de Duhul», arătând că în acest mod [Duhul] vrea să fie Stăpânul vieții noastre, la fel ca și căpitanul corăbiei sau vizitiul perechii de cai”. Și Sfântul Pavel spune: „Domnul este Duh, și unde este Duhul Domnului, acolo este libertate” (2 Corinteni 3:17).

Cu alte cuvinte, cununa biruinței Duhului asupra Legii, sau mai bine zis, asupra gândirii trupului, este libertatea în Hristos, așa cum spune Sfântul Pavel: „Căci legea duhului vieții în Hristos Iisus m-a eliberat de legea păcatului și a

morții” (Romani 8: 2). Iar această libertate în Hristos se realizează prin voința liberă a omului, pe de o parte, în combinație cu lucrarea harului dumnezeiesc, pe de altă parte.

Iată, așadar, de ce imnograful spune: „străduindu-te spre râvna mucenicească prin sângele vuirii tale, ai fost arătat Mucenic fără vărsare de sânge al credinței cele adevărate”. Sfânta Biserică a Ierusalimului se mândrește nu numai pentru că a stabilit Mucenici prin jertfa de sânge pentru Hristos, ci și Mucenici fără jertfirea sângelui, prin taina închinării, și anume, prin păzirea poruncilor lui Dumnezeu. „Mucenicii nu sunt doar cei care au primit moartea pentru credința lor în Hristos, ci și cei care au murit pentru păzirea poruncilor Sale”, spune Evagrie.

Acestui mucenic fără jertfă de sânge, al dragostei de poruncile lui Hristos, al scării virtuților și al frumuseții nevoitorilor din pustia Palestinei, Teodosie, purtătorul de Dumnezeu, să ne rugăm, împreună cu Preafericita Născătoare de Dumnezeu și Fecioara Maria, să mijlocească la Domnul nostru Iisus Hristos, Care S-a botezat în râul Iordan de către Sfântul Ioan, ca să ne dea sufletelor noastre mila și pacea Lui în regiunea noastră și în întreaga lume. Amin. La mulți ani fericiți, fără pandemia cauzată de coronavirus. ”

După Priveghere, părintele stareț, arhimandritul Ieroteu, a cărui sănătate este într-o stare precară, a oferit o agapă modestă Preafericirii Sale, prin ajutoarele sale.

Din partea Secretariatului-General

PRAZNICUL SFINȚILOR IOAN ȘI GHEORGHE HOZEVIȚII

Joi, 8/21 ianuarie 2021 s-a prăznuit de către Patriarhie sărbătoarea Sfinților Gheorghe și Ioan Hozeviții.

Cu ocazia acestui praznic, Biserica (în special cea a Ierusalimului) îl pomenește pe Sfântul Ioan care a părăsit grijile pastorale ale Mitropoliei Cezareei Palestinei și s-a așezat pe valea râului Horat în locul de nevoie al primilor Părinți pustnici de aici, Zinon, Ilie, Enon, Ganeos și Promos. Datorită sfințeniei sale, a transformat Mănăstirea într-un centru monahal și a călăuzit duhovnicește mii de monahi. Biserica îl pomenește astăzi și pe Sfântul Gheorghe, originar din Cipru, care s-a nevoit în această Mănăstire și a restaurat-o după distrugerea ei de către perși în 614 d.Hr.

Datorită activității lor, cei doi Sfinți sunt considerați ctitori și întemeietori ai Mănăstirii.

Pomenirea lor s-a săvârșit prin privegherea de toată noaptea condusă de Preafericirea sa Părintele nostru Teofil Patriarhul Ierusalimului.

Egumenul și restauratorul Mănăstirii, Arhimandritul Constantin, l-a întâmpinat pe Preafericitul Patriarh și i-a adresat aceste cuvinte:

„Pe cei ce s-au nevoit la Locurile Sfinte, în Mănăstirea Hozeva, și săgețile diavolului cu totul le-au nimicit, în cântări să-i lăudăm, pe înțeleptul Ioan și împreună cu el pe Gheorghe pe care îi punem înaintea rugători”.

Preafericite Părinte și Stăpâne și cinstita voastră Sinodie,

Sfinții Ctitori ai acestei Lavre, Ioan și Gheorghe Hozeviții, părăsind lumea, au venit în pustiu, în pământ pustiu,

nelocuit și secetos, și, prin nevoința lor și prin curățirea de patimi, au dat lovitură de moarte vrăjmașului diavol chiar în mijlocul împărăției lui, adică în pustie.

Cu multă emoție ne amintim mereu cuvintele de Dumnezeu insuflate ale Părintelui nostru Antonie Ieromonahul, predecesorul smereniei noastre, adresate unui pelerin în anul 1991, despre viața monahală din pustie și despre Sfinții Hozeviți.

Între altele, Părintele Antonie spunea:

„Niciodată nu suntem singuri. Aici simți prezența Sfinților. Și simți multă siguranță... Alt har are Pustia și avem multă pace. Și suntem mereu optimiști!

Dumnezeu este cu noi, firește, atunci când suntem pe drumul lui Dumnezeu și când ne nevoim.

Mai întâi ne pregătim pe noi înșine și atunci vine Dumnezeu. Îl chemăm. Și Părinții de aici, firește, au multe să ne spună. Sfinții, prin viața lor, s-au făcut pilde, ne-au arătat moduri, căi prin care putem astăzi să dobândim ușor cealaltă viață, cea veșnică, viața care dăinuie, care rămâne mereu, și să dăm în schimb cele trecătoare pentru cele veșnice. Hristos este Adevărul, Calea și Viața, este totul!

Desigur, pentru mulți viața monahală este ceva ciudat, este o provocare. Cum e cu putință să stea cineva singur, fără condiții, fără patrie, fără rude, fără toate cele care astăzi par a fi sensul vieții... Și totuși, acolo unde este Hristos nu lipsește nimic...

O avem pe Maica Domnului aici, Ocrotitoarea noastră.

Și rugăciunile Sfinților, ale Sfinților Părinți! Pentru că ei ne-au arătat drumul, ei l-au biruit pe diavol prin viața lor, prin petrecerea lor, au fugit de lume cu totul, nu din ură față de lume, ci din dragoste față de lume... Și din dragoste

pentru Dumnezeu... Aici se află Părinții. Se află cărțile Părinților, le deschidem, le citim și alegem...

Ori Hristos ori haosul!"

Astfel de cuvinte spunea atunci, Preafericite Părinte și Stăpâne, Părintele nostru Antonie și, aducând cuvintele lui în împrejurările de acum, în mijlocul cumplitei pandemii care chinuie întreaga omenire, dobândim nădejde, răbdare, pace și optimism, prin credința în Domnul nostru Iisus Hristos, Preasfânta Sa Maică, Sfinții Ctitori Ioan și Gheorghe Hozeviții și toți Sfinții.

Cu dragoste fiască vă urăm, Preafericite, bun venit și praznic binecuvântat!

Împreună cu Preafericirea sa au slujit Înaltpreasfințitul Arhiepiscop al Constantinei Aristarh și Înaltpreasfințitul Mitropolit al Elenupolei Ioachim. Au cântat monahii Mănăstirii și domnul Vasilios Goțopulos.

Înaintea Chinonicului Preafericitul a rostit această cuvântare:

„Strigați lui Dumnezeu tot pământul, cântați numele Lui; dați slavă laudei Lui” (Psalmul 65, 1-2), cântă Psalmistul.

Iubiți frați în Hristos,

Credincioși Creștini,

Harul Cuviosului Părintelui nostru Gheorghe ne-a adunat pe toți în acest loc sfânt din pustiul Iordanului, adică Hozeva, ca să înălțăm slavă lui Dumnezeu cel în Treime, la cinstita pomenire a acestui Cuvios pe care l-a sfințit Domnul cel Care îi sfințește pe cei care Îl iubesc.

„Astăzi, născându-Se Iisus în Betleemul Iudeii și în apele Iordanului botezându-Se, Biserica cea din neamuri se curăță în chip tănuț și se îmbracă cu podoaba luminii. Adevărul a

venit și Dumnezeu S-a arătat celor ce ședeau în umbră, născându-Se din Fecioara ca să mântuiască neamul nostru", cântă Sfântul Andrei Criteanul.

Cu această podoabă a luminii dumnezeiești a căutat cu dorire să se îmbrace Cuviosul Părintele nostru Gheorghe, ascultând de cuvintele lui Pavel: „căci de aceea și suspinăm în acest trup, dorind să ne îmbrăcăm cu locuința noastră cea din cer. Dacă totuși vom fi găsiți îmbrăcați, iar nu goi” (2 Corinteni 4, 2-3).

Această podoabă a Harului Noului Testament, adică a luminii lui Hristos, a aflat-o Sfântul Gheorghe în această pustie a Hozevei din preajma râului Iordan, unde „Domnul Dumnezeu nostru, văzându-ne goi, S-a arătat ca să ne îmbrace cu haina cea dintâi. De aceea Hristos S-a arătat, vrând să înnoiască toată făptura”, după cum spune imnograful.

La vestirea pocăinței de către Ioan Botezătorul, pustia Iordanului s-a transformat în Rai al noului Adam, adică grădina pocăinței și a înaintării și sporirii duhovnicești, unde mulțime de nevoitori a viețuit, „curățindu-și sufletele prin ascultarea de adevăr, prin Duhul Sfânt” (1 Petru 1, 22). Lavra de monahi înființată la Hozeva de către dumnezeiescul Părintele nostru Gheorghe a devenit sălaș al lui Dumnezeu unde cei care au dorit și cei care până astăzi doresc „mântuirea Domnului și cugetarea la legea Lui”(Cf. Psalmul 118, 174) cunosc „puterea și slava măreției Împărăției Sale” (Psalmul 144, 12). Și aceasta pentru că, potrivit Psalmistului, „aproape este Domnul de toți cei ce-L cheamă pe El, de toți cei ce-L cheamă pe El într-adevăr” (Psalmul 144, 18). Potrivit Domnului nostru Iisus Hristos, „ce este născut din trup, trup este și ce este născut din Duh, duh este” (Ioan 3, 6).

Tâlcuind aceste cuvinte ale Domnului, Eftimie Zigavinos spune: „Nu este trupească nașterea, ci duhovnicească... Așadar, nașterea trupească este simțită, iar cea duhovnicească este

rațională și nu trebuie să se cerceteze prin simțuri ceea ce este rațional, nici să se cerceteze omenește ceea ce este dumnezeiesc”. Iar Sfântul Teofilact spune: „Nu devine Duh dumnezeiesc cel care se botează, ci, primind înfierea în Duh și harul și cinstea, se învrednicește a fi duhovnicesc.

Această înfiere în Duhul și harul și cinstea au primit-o atât Sfântul Gheorghe cât și cei care au continuat, după el, această luptă, precum Sfântul Ioan, Episcopul Cezareei Palestinei și Sfântul Ioan cel Nou Hozevitul, cel din România, care s-a nevoit în vremurile noastre, ale cărui Moaște nestricate și înmiresmate se află înaintea ochilor noștri. Aceștia, Cuvioșii Părinți Hozeviți, care au luminat prin minunile lor întreaga lume, strigau împreună cu Sfântul Pavel, cel care a străbătut cerurile: „Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos Cel Ce întru Hristos ne-a binecuvântat pe noi în ceruri cu toată binecuvântarea duhovnicească. Precum întru El ne-a și ales, înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără de prihană înaintea Lui mai înainte rânduinându-ne în a Sa iubire spre înfierea întru El, prin Iisus Hristos, după buna socotință a voii Sale” (Efeseni 1, 3-5).

Se bucură și se veselește Sfânta Biserică a Ierusalimului pentru că minunat este Dumnezeu prin ocrotirea Sa față de Sfinții Lui. „Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Lui” (Psalmul 67, 36), cântă Proorocul și Împăratul David. Cu adevărat Dumnezeu îi arată pe Sfinții Lui biruitori ai morții și ai stricăciunii, după cum mărturisește și imnograful Sfântului Gheorghe spunând: „Toată desfătarea vieții ai defăimat, Părinte dumnezeiescule, pentru desfătarea și pentru slava cea cerească, căci cu pătimirea cea rea te-ai nevoit să stingi cuptorul patimilor, cu lacrimile tale cele multe, Gheorghe, podoaba cea cinstită a sihaștrilor”.

Da, iubiții mei frați, Cuviosul Gheorghe toată desfătarea, adică îndulcirea pătimășă, trufia și luxul vieții, le-a defăimat pentru slava cerească. De aceea, împreună cu

înțeleptul Pavel și împreună cu ceilalți Sfinți Părinți ai Hozevei, spune: „Acum Hristos va fi preaslăvit în trupul meu fie prin viață fie prin moarte. Căci pentru mine viață este Hristos și moartea un câștig” (Filipeni 1, 20-21).

Acest mare adevăr îl arată mărturia nemincinoasă a Moaștelor tuturor Părinților care au strălucit în această Sfântă Lavră.

Acest mesaj mântuitor al lui Pavel: „pentru mine viață este Hristos și moartea un câștig” (Filipeni 1, 20-21) îl adresează nouă tuturor Cuviosul Părintele nostru Gheorghe împreună cu toți Sfinții Hozeviți. Împreună cu imnograful să spunem: „Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu Carele cu negrăită înțelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare întru stricăciune, din Sfânta Fecioară negrăit întrupându-Se pentru noi credincioșii, cu un gând întru laude Îl mărim”. Amin. Întru mulți ani.

Privegherea a fost urmată de masa mănăstirească.

Din partea Secretariatului General

TĂIEREA VASILOPITEI (PRĂJITURA SFÂNTULUI VASILE) LA PATRIARHIE

Miercuri seara, pe 31 decembrie 2020 / 13 ianuarie 2021, în ajunul Anului Nou, potrivit calendarului iulian, a avut loc în sala Patriarhiei ceremonia tăierii vasilopitei – prăjitura Sfântului Vasile.

Această ceremonie se săvârșește de către Biserică participând astfel la începerea unui nou an pe 1 ianuarie, când este pomenit și Sfântul Vasile căruia se datorează acest obicei, pentru că Sfântul a pus în prăjitură milostenie, adică un ban, din respect pentru săraci.

Această ceremonie din ajunul Anului Nou 2021 a fost condusă de Preafericirea Sa, Părintele nostru Teofil, Patriarhul Ierusalimului, care a adresat această cuvântare cu ocazia Noului An:

„Căci zice Domnul: La vreme potrivită te-am ascultat și în ziua mântuirii te-am ajutat. Iată acum vreme potrivită, iată acum ziua mântuirii” (2 Corinteni 6, 2), propovăduiește dumnezeiescul Pavel.

Ca o lumină celor ce zac în întuneric și în umbra morții (datorită bolii molipsitoare corona), a răsărit astăzi Noul An al Domnului. De aceea și Sfânta Biserică a lui Hristos ne-a adunat pe toți în acest loc sfânt al străvechii noastre Patriarhii ca să înălțăm slavă și mulțumire lui Dumnezeu cel în Sfânta Treime Care a pus anii și vremile întru stăpânirea Sa (Fapte 1, 7), la cinstita pomenire a Tăierii împrejur după trup a Fiului lui Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, pe de o parte, și la prăznuirea celui între Sfinți Părintele nostru Vasile cel Mare, pe de altă parte, spre cinstirea căruia s-a săvârșit ceremonia tăierii prăjiturii care îi poartă numele.

Schimbarea anului constituie un eveniment care marchează drumul istoriei lumești a omului și, cu atât mai mult, al istoriei sfinte care culminează cu taina dumnezeieștii Iconomii, adică a Întrupării lui Dumnezeu Cuvântul, Mântuitorul nostru Iisus Hristos, în vremea Cezarului August pe când Quirinius ocârmuia Siria (Cf. Luca 1, 1-2). De aceea Sfânta noastră Biserică, ascultând cuvintele Domnului din Sfânta Scriptură: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru care M-a uns să binevestesc săracilor; M-a trimis să vindec pe cei

zdrobiți cu inima, să propovăduiesc robilor dezrobirea și celor orbi vederea, să slobozesc pe cei apăsați și să vestesc anul plăcut Domnului” (Isaia 61, 1-2; Luca 4, 18-19), nu sărbătorește doar acest eveniment, ci și cere de la Dumnezeu Tatăl binecuvântarea „anului Domnului” zicând: „Acela Ce ești unit cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, Cuvinte cel fără de început și Fiule, Făcătorule și Împreună-ziditorule al celor văzute și nevăzute, binecuvântează cununa anului, păzind în pace mulțimile drept-credincioșilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu și ale tuturor Sfinților Tăi”. Prin binecuvântarea Domnului, anul se transformă, în cadrul Bisericii, în timp al mântuirii, potrivit cuvintelor: „La vreme potrivită te-am ascultat și în ziua mântuirii te-am ajutat. Iată acum vreme potrivită, iată acum ziua mântuirii” (2 Corinteni 6, 2).

Tocmai această schimbare scripturistică a anului sau, mai bine zis, mântuitoare, o prăznuim astăzi. Căci zice: „Cel drept, chiar când apucă să moară mai devreme, dă de odihnă. Bătrânețile cinstite nu sunt cele aduse de o viață lungă, nici nu le măsoară după numărul anilor” (Înțelepciunea lui Solomon 4, 7-8).

Cu alte cuvinte, împărțirea timpului în prezent, trecut și viitor, precum și numărarea lui după ani poate fi înțeleasă numai în Hristos Dumnezeuul nostru, potrivit mărturiei Sfântului Ioan Teologul: „Eu sunt Alfa și Omega, zice Domnul Dumnezeu, Cel Ce este, Cel Ce era și Cel Ce vine, Atotțiitorul” (Apocalipsa 1, 8). Iar din punct de vedere rațional, adică filozofic, timpul nu poate fi determinat, motiv pentru care și Apostolul Petru spune: „Pentru că noi v-am adus la cunoștință puterea Domnului nostru Iisus Hristos și venirea Lui, nu luându-ne după basme meșteșugite, ci fiindcă am văzut slava Lui cu ochii noștri” (2 Petru 1, 16).

Aceasta denotă faptul că anul, care devine timp în Biserica lui Hristos, ni s-a dat pentru ca și noi să ne facem, prin credință, „văzători cu ochii noștri ai slavei Lui”, adică văzători ai slavei lui Dumnezeu în Împărăția Sa cerească. Iar

Marele Vasile spune: „Ca să nu cercetezi cu raționamente omenești cine pune început timpului [și anului] și să denaturezi adevărul, a venit înaintea învățăturii, punând preacinstitul nume al lui Dumnezeu ca o pecete și o pavază sufletelor când spune: «La început a făcut Dumnezeu». Fericita fire, îmbelșugata bunătate, iubirea transmisă în fiecare cuvânt, frumusețea mult dorită, începutul celor ce sunt, izvorul vieții, lumina cugetătoare, înțelepciunea nepătrunsă, Acesta a făcut la început cerul și pământul”.

Aceste cuvinte de Dumnezeu insuflate ale Părintelui Bisericii Vasile cel Mare îi cheamă pe toți cei care iubesc „frumusețea mult dorită, izvorul vieții, lumina cugetătoare și înțelepciunea nepătrunsă” în vremea aceasta a schimbării anului și a stăruitoarei boli molipsitoare covid 19, să reflectăm fiecare dintre noi la cele cu care suntem vinovați, imitându-l astfel pe fiul risipitor din pericopa evanghelică care „venindu-și în sine, s-a sculat și s-a dus la tatăl său, pocăindu-se și zicând: Tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău” (Luca 15, 18-21).

Luând aminte la această pocăință a fiului risipitor și la înțelegerea timpului în Hristos cel întrupat din curatele sângiuri ale pururea Fecioarei Maria Născătoarea de Dumnezeu, să-l rugăm pe Marele Ierarh al Capadociei Sfântul Vasile, care strălucește în cer, care a împodobit obiceiurile oamenilor, să mijlocească la Cel Care S-a tăiat împrejur, la Domnul și Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, pentru sufletele noastre, pentru pacea întregii lumi și mai ales a mult încercatului Orient Mijlociu, pentru încetarea schismelor și restabilirea unității Bisericii Ortodoxe cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească și pentru izbăvirea neamului omenesc de pandemia de corona în toate formele ei.

Împreună cu Imnograful să zicem: „Mântuitorule a toate și Atotțiitorule, Ziditorule al făpturii și Îndreptătorule, pentru rugăciunile celei ce Te-a născut pe Tine fără sămânță,

pace lumii Tale dăruiește, păzind Biserica totdeauna neclintită”. Încă, Doamne, cel Ce ai pus anii și vremile în stăpânirea Ta, binecuvântează cununa anului bunătății Tale, păzind în pace și îndoită sănătate (sufletească și trupească), cinstita noastră Obște Aghiotafită, pe bine-credincioșii noștri Creștini, Sfânta Cetate a Ierusalimului și bine-credinciosul neam al Elinilor Ortodocși. Amin. Noul An 2021 să fie fericit, prielnic, binecuvântat și cu sănătate. La mulți ani!

După troparele: „Cel ce șezi pe scaunul cel în chipul focului...” și „În tot pământul s-a vestit venirea ta...”, Preafericitul, spunând: „An Nou fericit”, a tăiat vasilopita și a împărțit-o Consulului General al Greciei domnul Evangelos Vlioras, Părinților Aghiotafiți și celorlalți. Pelerini nu au luat parte datorită măsurilor impuse cu privire la pandemia de covid 19.

După aceasta, elevii Școlii Patriarhale au cântat colinde în sala Patriarhiei și la casele Părinților Aghiotafiți.

Din partea Secretariatului General

SĂRBĂTOAREA SFÂNTULUI PĂRINTELUI NOSTRU SAVA CEL SFINȚIT

Vineri, 5/18 decembrie 2020 s-a prăznuit de către Patriarhie sărbătoarea Cuviosului Părintelui nostru Sava cel Sfințit în Mănăstirea sa aflată în pustiul Iudeei pe malul pârâului Cedrilor, la dreapta de drumul care coboară spre Marea Moartă.

Această străveche și importantă Mănăstire a fost întemeiată de Sfântul Sava în jurul anului 500 d.Hr., după ce a venit la Sfintele Locuri, din patria sa Mutalaska din Capadocia, pe când avea 18 ani, și după ce a învățat viețuirea monahală de la Marele Eftimie și de la împreună-nevoitorul său, Teoctist.

Această Mănăstire a întemeiat-o Sfântul Sava ca Lavră pentru monahii înaintați în nevoință, după ce învățau viața monahală în chinovie. În această Mănăstire, precum și în întreaga Palestină, unde a înființat alte zece Mănăstiri, Sfântul Sava s-a arătat un mare călăuzitor duhovnicesc pentru mii de monahi și laici, precum și un fierbinte susținător – împreună cu compatriotul său, Sfântul Teodosie Chinoviarhul, – al hotărârilor Sinodului al patrulea Ecumenic din Calcedon din anul 451 d.Hr., care a afirmat cu privire la Domnul nostru Iisus Hristos, existența unui singur ipostas și a două firi, dumnezeiască și omenească.

În această străveche Mănăstire, s-a prăznuit pomenirea Cuviosului Sava prin privegherea de toată noaptea, încărcată de evlavie, condusă de Preafericitul Părinte al nostru Teofil Patriarhul Ierusalimului împreună cu care au slujit ÎPS Mitropolit Chiriac al Nazaretului, ÎPS Arhiepiscop Aristarh al Constantinei și ÎPS Mitropolit Ioachim al Elenupolei. La sărbătorile care au durat trei zile, a cântat ÎPS Arhiepiscop Aristobul al Madavei în strana dreaptă în limba greacă și Arhimandritul Filotei împreună cu psalții săi în strana stângă în limba arabă. Au participat la slujbe monahi și credincioși arabi din Betleem, Bet Jalla și Satul Păstorilor.

La Chinonicul Sfintei Liturghii Preafericitul a rostit această cuvântare în limba greacă:

„Mari sunt lucrurile Domnului și potrivite tuturor voilor Lui. Lucrurile mâinilor Lui adevăr și judecată. Adevărate sunt toate poruncile Lui, întărite în veacul veacului, făcute în adevăr și dreptate” (Psalmul 110, 2, 7-8).

Iubiți frați în Hristos,

Credincioși creștini,

Se bucură astăzi pustia și se veselește pământul Iordanului la pomenirea Sfântului Sava cel Sfințit, de Dumnezeu cugetătorul, în Lavra care îi poartă numele. Aceasta deoarece Părintele nostru Sava s-a arătat deopotrivă cu îngerii, împreună locuitor cu Cuvioșii, împreună petrecător cu Proorocii și împreună moștenitor cu Mucenicii și Apostolii.

Moaștele nestricate și înmiresmate ale purtătorului de Dumnezeu Sava, aflate înaintea ochilor noștri, constituie o dovadă nemincinoasă a faptului că acesta s-a făcut vas al darurilor Duhului Sfânt, al Duhului lui Hristos.

Acesta, deși a fost om făcut din pământ, s-a îmbrăcat în Hristos, făcându-se astfel lumină a lui Hristos, și, primind de la El lucrarea minunilor, i-a înduplecat pe cei care se nevoiau împreună cu el să disprețuiască plăcerile lumii și cugetul trupului așa cum, grăitor, cântă imnograful: „Cuvioase Părinte, din pruncie deprinzându-te cu grijă cu fapta bună, ai ajuns organ al Sfântului Duh. Și, de la Dânsul luând lucrarea minunilor, ai înduplecat pe oameni să urască plăcerile. Și acum, de lumina dumnezeiască fiind cu totul înconjurat, luminează și mințile noastre, Sava Părintele nostru.

Dumnezeiescul Sava, cel luminat cu lumina lui Hristos, nicidecum nu s-a îndoit că lucrurile mâinilor Domnului sunt adevăr, judecată și dreptate, pentru că Domnul este vrednic de crezare și adevărat în cuvintele Sale, iar cuvintele Sale sunt drepte.

Tâlcuind cuvintele lui David: „Credincioase sunt toate poruncile Lui” (Psalmul 110, 7), Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Ce înseamnă «credincioase»? Înseamnă că rămân ferme. Chiar dacă sunt încălcate, urmează pedepse [pentru cei care le încalcă], dar acestea [poruncile] nu se clintesc. Dacă unii oameni le încalcă, Dumnezeu le răzbună.”

Faptul că poruncile Domnului nu se clatină, „fiindcă sunt întărite în veacul veacului, făcute în adevăr și dreptate” (Psalmul 110, 8), o mărturisesc cuvintele rugăciunii rostite de Iisus pentru Apostolii Săi: „Părinte, sfințește-i pe ei întru adevărul Tău. Cuvântul Tău este adevărul. Precum M-ai trimis pe Mine în lume și Eu i-am trimis pe ei în lume. Pentru ei Eu Mă sfințesc pe Mine Însuși ca și ei să fie sfințiți întru adevăr” (Ian 17, 17-19).

Tâlcuind aceste cuvinte ale Domnului, Sfântul Chiril al Alexandriei spune: „Apostol și Arhiereu al mărturisirii noastre S-a făcut Iisus, potrivit cuvintelor lui Pavel, și, potrivit chipului ce se cuvine umanității și felului deșertării Sale. Se roagă pentru ucenicii care au fost aleși pentru aceasta ca să fie sfințiți de Tatăl cel Sfânt, adică să sălășluiască în ei, prin Fiul, pe Duhul Sfânt.

Părintele nostru Sava poate fi considerat „rămășiță aleasă prin har” (Romani 11, 5), așa cum se poate vedea din răspunsul dat de el Marelui Eftimie: „«Știu, cinstite Părinte, că Dumnezeu poartă grijă de toți și, pentru că vrea să mă mântuiesc, m-a călăuzit spre a veni [și a mă da] în sfintele tale mâini». Atunci marele Eftimie l-a trimis la fericitul Teoctist căruia i-a atras atenția să aibă grijă de acesta ca de unul care, prin harul lui Hristos, avea să se distingă în viețuirea monahală”.

Cu alte cuvinte, iubiții mei frați, fericitul Sava din copilărie a primit sfințirea de la Dumnezeu Tatăl, sălășluindu-se în el Sfântul Duh, prin Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Iată, deci, de ce Părintele nostru Cuviosul Sava este numit „sfințit”. Acesta, „curățindu-se pe sine, s-a făcut vas de cinste, sfințit, de bună trebuință Stăpânului, potrivit pentru tot lucrul bun”. (2 Timotei 2, 21).

Pe cel sfințit și de bună trebuință Stăpânului Hristos Dumnezeului nostru, îl cinstește astăzi Sfânta Biserică a

Ierusalimului. De aceea, împreună cu imnograful, să zicem: „Ca unul ce din pruncie te-ai adus lui Dumnezeu jertfă fără prihană, prin faptă bună, fericite Sava, Celui Ce mai înainte de a te naște te-a cunoscut, podoaba cuvioșilor ai fost și cetățean vrednic de laudă al pustiului. Drept aceea strigăm către tine: Bucură-te, Părinte de trei ori fericite”.

La aceasta ne-a chemat pe toți Cuviosul Sava: la împărtășirea de harul Sfântului Duh Care l-a sfințit, pentru rugăciunile Preabinecuvântatei Stăpânei noastre Născătoarea de Dumnezeu și Pururea Fecioara Maria, care a născut cu trup, în peștera din Betleem pe Mântuitorul și Izbăvitorul, Dumnezeu și Domnul a toate, a Căruia sfântă Naștere să ne învrednicim a o prăznui cu pace și sănătate sufletească și trupească. Amin. Întru mulți ani!

După Apolisul Sfintei Liturghii a urmat masa mănăstirească.

Părăsind Mănăstirea, Preafericirea Sa i-a binecuvântat pe părinți, primind mulțumirile lor, și a trecut, potrivit obiceiului, pe la Mănăstirea Sfântului Teodosie Chinoviarhul, de unde apoi s-a îndreptat spre Ierusalim.

În cinstea Sfântului Sava s-a săvârșit Sfânta Liturghie și în paraclisul închinat lui din cadrul Sfintei Mănăstiri a Arhanghelilor, de către Arhimandritul Vartolomeu, invitat de ÎPS Arhiepiscop Dimitrie al Liddei.

Din partea Secretariatului General